

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Íme a ti Királyotok!

A hatalmas római birodalom exponense, Pilátus, így mutatta be az Úr Jézust honfitársai előtt. Szavai kihangsúlyozták, hogy neki nagyobb hatalma van, mint ennek a megtépázott külsejű embernek. De van benne bizonyos gúny is a zsidósággal szemben, hogy íme ti olyanok vagytok, akik csak ilyen királyt érdemeltek. Megcsillan szavaiban az a kaján érzés is, hogy íme e világi hatalom milyen fölényrel el tud intézni szürke álmodozókat. Végül valami lenézés is kiérthető a szavakból, íme nekem semmi kapcsolatam sincs veled.

Szinte megdöbben a hívő ember eme szavak hallatára. A Porszem kihangsúlyozza, hogy nagyobb hatalma van, mint a Királyok Királyának. Milyen beképzeltség és vakság. A hatalom gőgös tudata hányszor ismételte meg már a történelem folyamán ezeket a szavakat. Máról holnapra mesterségesen teremtett nagyságok, vagy könyöközéssel feltornázott hatalmasságok milyen diadalittasan mutogatták hatalmukat az igazi Hatalommal szemben. Mennyire drámai módon igaz Szent János megállapítása: «Köztetek áll az, kit ti nem ismertek». (Ján. 1, 26.) De Krisztus Király hallgatott, mert tudta, hogy ez a «sötétség órája». Hallgatott, mert tudta, hogy egy napon majd a Porszem fog ott állani a vádlottak helyén.

A Porszem Krisztus Királyt átlag-uralkodónak minősítette. Külseje valóban nem volt fejedelmi, fellépése nem árulta el, hogy valójában e világ legnagyobb hatalma kezében egyesül. A világ mindig a csillogó-ragyogó hatalmat tudja bámulni és szolgai módon tisztelni. Még az egyszerűséget mimelő radikális irányzatok híveit is titokban rabul ejti a pompa, a csillogás. Krisztus nem így

mutakozott alattvalói előtt. Ezért igaz: «Tulajdonába jöve, de övéi őt be nem fogadják.» (Ján. 1, 11.) Talán ma is sokaknak ezért nem imponál Jézus személye.

A Porszem fölényeskedett a királyok Királyával szemben. Azt hitte, hogy csak botor meghunyászkodás, evilági szolgálat van. Nem tudott a hit szemüvegén átnézni és nem láthatta azt a világot, amely méreteiben kiszámíthatatlan nagy és minden földi hatalom mint csepp a tengerben elenyészik benne. A tyrannizmus, bizantinizmus, caesaropapizmus örülete csak gyerekes hősködés az örökkévalóság királyának hatalmával szemben. De a Porszem nem tanul, hanem mindig előlről kezd a leckét, mint a bukott diák az osztályt: veszedelmesen feledékeny.

A Porszem megtagadta a kapcsolatot Krisztus Királlyal. Nem az én királyom, hanem a tiétek, a rongyosoké, a megvetetteké. Ez szegény-király. Mint a szülőjével, meghasonlott gyermek, megtagadja a kapcsolatot szüleivel, úgy tesz a balga ember is. Azt a Krisztust tagadja meg, akinek feltétlen hatalma van felette, aki érte is eljött koldussá lenni és meghalni. Van ebben valami hálátlanság is. Így tesznek a világ fiai is, akik nyíltan kijelentik, hogy nekik Krisztus senki; vagy talán nem mondják ki, de úgy cselekszenek, mint akik előtt Krisztus és az ő törvényei nem számítanak.

Kedves Oltáregyesületi Testvérek! Ime a ti Királyotok! Az a szegény-palástba öltötetett, látszólag trónfosztott király a ti királyotok. Most az ostya igénytelen, éppen nem fejedelmi köntösében áll előttek, várja, hogy elismeritek-e királytoknak. És mi most mindannyian hangosabban mint bármikor, megismételjük Szent Péter hitvallását: «És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia». (Ján. 6, 70.) Hisszük, hogy ez az Eucharisztikus Király lesz az egyedüli uralkodó, aki a szeretet és kegyelem, a világ által eme kevésbé ismert fegyvereivel a végső, örök győzelmet fogja aratni a Porszemen.

Kiss István.

Kápter Károly a szegények barátja és jótévője.

Kápter Prelátus Úr, — ki az életszentség oly magas fokán állt, hogy az istenszeretben és az Istennel való egyesülésben egészen elmerült, — sok és nagyfokú elfoglaltsága mellett is, talált mindig időt és módot arra, hogy a szegényekkel törődjék, róluk gondoskodjék. Már belvárosi káplán korában is különös szeretettel foglalkozott a szegény népréteggel. A lelki vigasz mellett, az akkori szerény viszonyaihoz mérten, alamizsnával is segítette, támogatta őket. De, mint kortársai feljegyezték, már ipolyvarbói és kéméndi segédlelkészkedése alatt is a falujabeli szegénységnek igazi atyja, jótévője volt. Később, midőn Isten e hű és buzgó szolgáját külső sikerekben részesítette és Vár-plébános, valamint beheli c. apát lett, anyagi tehetségei megsokszorozódván, lelkében is még jobban kivirágzott az adakozás szelleme. Nem fordulhatott hozzá szegény, kit üres kézzel bocsátott volna útnak. Nemcsak pénzbeli alamizsnával segített, hanem a szegények ügyeiben eljár, állást szerzett, elhelyezkedésükről gondoskodott. Háztartásában állandóan főzetett a szegények számára, egy soktagú szegény családot pedig teljesen ellátott. Ime az igazi Jézus Szíve szerint való főpap. Esztergomi kanonok korában betegeskedése már visszatartotta a nagyobb arányú közszerepléstől. Ekkor mondhatni, teljesen a jótékonykodásnak élt. Busás jövedelme sohasem volt, mert elosztogatta Isten dicsőségére a templomoknak és Krisztus szegényeinek.

Szeretett titokban jót tenni, tudva, hogy a jócselekedet értéke elvész, ha a nyilvánosság elismeréséért és kedvéért történik. A tartózkodó úriosztályból való

szegényeket finom érzékkel tudta segíteni úgy, hogy önérzetüknek fájdalmat ne okozzon vele. Mert az igazi szeretet találékony s Kanter Károly azt is tudta, hogy a felebaráti szeretet fokmérője az Isten iránt való szeretetnek. Nem hiányzott életében a rendkívüli nagylelkűség megnyilvánulása sem. Egy alkalommal, szemtanú elbeszélése szerint, mint Vár-plébános a sekrestyében levetette jó cipőjét a szegény kérelmező számára és magának egy ócskát hozatott le lakásából. A nagy hála és szeretet mellett akadtak olyanok is, kik kihasználták jóságát s visszaéltek vele. Őt ez nem gátolta alamizsnalkodásában, hisz mindent Jézusért, az ő isteni Mesteréért tett! Végrendeletében meghagyta, hogy halálakor a szegényeknek bizonyos pénzösszeget osszanak ki. Hagyatékában nem szerepel számottevő vagyon, mint azt magas állása és puritán életmódja következtetni engedte volna, csak *«netaláni pénzösszegekről»* intézkedik, mivel tudja, hogy sohasem szokott felesleges pénze lenni, tekintve, hogy azt kedves szegényeik már cleve elosztotta. De valamennyi között legkedvesebbnek, *«a szegény Eucharisztikus Jézusnak»* tetemesebb összeget hagy, 10.000 koronát juttatva a Központi Oltáregyletnek, melynek nemcsak megalapítója, de rajongó munkása is volt.

Kérjük Istent, hogy ezt az igazi «lelki és testi» szamaritanust, a lelkek buzgó vezetőjét, a szegények atyját, mielőbb az oltáron tisztelhesük, hova istenszeretete és jótékony szíve valóban érdemessé teszük. *Kongreganista.*

A mi Glattfelderünk.

Monumentális lelkek monumentális dolgokat szoktak alkotni. Ez az axióma jut eszembe, mikor a közülünk eltávozott dr. Glattfelder Gyula érsek-püspök atyára gondolok. Gondolunk pedig mi oltáregyesületeik valamennyien igaz hálás szeretettel. *«Ecce sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo»* — íme a nagy pap, aki az ő napjaiban tetszett az Istennek — mondja az Ecclesiasticus ihletett írója az ószövetség papjáról. De mi úgy érezzük, hogy ez Glattfelder érsek atyára is vonatkozik. Ha végignézzük az Üllői-út 75—77. sz. alatti szép épületkomplexumon és az általa átölelt Örökimádás-templomon, azonnal megelevenedik előttünk a századeleji ifjú Glattfelder Gyula alakja. Mint a központi Oltáregyesület másodigazgatója veszi át a nagy megbízatást: az Örökimádás-templom és zárda megépítését. E nagyszerű megbízatást igazi fiatalos lendülettel veszi kezébe. Munkatársa örgr. Pallavicini Edéné, az igazi eucharisztikus lelkű nagyaszonny.

Az előrelátó Glattfelder a mai épület helyén levő telket látja megfelelőnek az építésre. Az 1400 négyszögöl telket 330.000 koronáért megveszi. Mint az «Örökimádás» lap szerkesztője ragyogó tollát is a nagy eszme szolgálatába állítja. Sokoldalú fáradozásának eredménye, hogy a fenti telekár aránylag rövid idő alatt gyűlt egybe. Pedig az igazi gond csak ezután következett. Az építkezés vállalati összege 600.000 koronára volt preliminálva. Óriási összeg ez a békeévek viszonyaihoz mérten. De Glattfelder előtt nincs lehetetlen. Gyűlések, ankétek, kilincselések, agitációk egymást érik s a munka megindul. Először a zárda és lelkigyakorlatos ház, majd a templom épül. Közben az építési költség 830.000 koronára emelkedik. De csodálatos dolog, a pénz mindig előkerül. Mire 1908 szept. 8-án a templom is készen várja a felszentelést, az összes költség 1.600.000 koronát tesz ki. Ebből 300.000 még kölcsönképen szerepel. Így is bámulatos dolog, hogy a vállalkozás megvalósulhatott. Glattfelder Gyula azonban mindezt örömmel tette, mert a nagy cél, az «örökimádás» gondolata immár nem álom többé, hanem valóság.

A templomszentelés után válik meg Glattfelder Gyula fáradságos, de kedves

munkaterületétől. Ekkor nevezték ki egyetemi tanárrá és várt reá az újabb óriási feladat: a Szent Imre kollégiumi munkakör elmélyítése, majd további építkezések. Munka munkát követett. Ez volt Glattfelder missziója. Ő mindig olyan munkakört talált, vagy kapott, ahol istenadta tehetségét fényesen megcsillogtathatta. De ő is ember volt. A legkiválóbb aktivitás is az emberi szervezet adott keretein túl nem tud megküzdeni az önfelörlődéssel. Glattfelder Gyula érsek-püspök atya is itt torpant meg. Okos homloka mögött többé nem születnek felséges gondolatok, gazdag-skálájú szónoki organuma elnémult, fáradhatatlan tolla kihullott a kezéből. De megmarad a legszebb klasszikus elismerés: *Te saxa loquuntur* — Rólad a kősziklák beszélnek. Sok kőbevésett alkotása közül szívünkhöz legközelebb áll az Örökimádás-templom és a zárdaépület a lelkigyakorlatos házzal. Oltáregyesületi mozgalmunk hívei számára örökké fognak beszélni a kövek egy ritka agitációs papról, aki az isteni talentumot gazdagon kamatoztatva bizonyára elnyerte a húsfáfar mennyei jutalmát.

K. I.

Prohászka püspök szentségimádása.

(Folytatás.)

Megpróbálom én is tekintetemet belemélyesztetni, belefúrni a Hostiába egy ideig, szemem azonban önkéntelenül lesiklik az Eucharisztia körül, tekintetem újra odatéved ott a trónuson adoráló Kerubra, Prohászka, a királyi sas lecsapott áldozatára a Sanctissimumra, erősen tartja, fogja Őt, el nem engedi, hanem most kér, könyörög, vágyódik, sóhajt, újjong, hódol, imád, reszket, remeg, piheg és mindenekfelett szeret s ez mind kiverődik egész lényén: «Ah, itt megszünt a memoria, s a hatalmas, édes, nagy valóság karol át, emel fel s visz . . . Krisztus veszem feszült odaadással, őt imádó áhitattal, meríteni akarok belőle mohósággal, majd megmervülök imádkozó elragadtatással! Ah Uram, mindenem s hogy meríték belőled». (S.) Igen, Prohászka püspök — amint ő szokta mondani — most «megtapasztalja» az Oltáriszentséget: «Ő Eucharisztia, hogy szeretlek, nagy, tüzes Szív, s hogy csodálom halálhoz hasonló csendedet!» Lángol az arca a püspöknek az istenszeretettől, egész alakján «végigvonul a vakító fények, színek és hangok zuhatagja, az a millió ezüsthúr, az a fölséges citerapengés», élvezi a nagy Isten jelenlétét: «Ő szent hatalmasságok, hogy emelkedtek, kegyelmek, isteni élet, szent vizeim, forrásaim, patakjaim, harmatcseppek és könny-cseppek.» (S.)

Most Prohászka püspök eddig lezárt ajka kissé megmozdul, kinyílik, a Sanctissimumnak újabb lélekrehatása ez, az a pillanat, amit Prohászka úgy nevez, hogy az Eucharisztia szeretete az ajkak széthasadása: «tele van a szám ízzel, tele van a szívem vérrel, tele van a lelkem tüllel s ez az édes képzet vissza-visszatér». (S.) S Prohászka most kezd becézni az Urat úgy, mint senki más: «Ah, édes Galambom, mit mondjak, hogy szeretlek, nagyon szeretlek, iszlak, élvezlek, szinte lángsugárban szövik ki a lelkem feléd, ó Uram s kényerem, szívem megilletője, a legtitkosabb vágyak keltője s édes elaltatója, hogyan szeresselek, — szeretnem kell téged az Oltáriszentség ígézetének való teljes behódolásommal, szeretnem e nagy misztérium lelkemre omló súlyának megérzésével, neked vannak a legfenségesebb dómjaid, neked vannak a legszebb képeid, neked vannak a legszebb énekeid, a te barázdáidból nő a legszebb búza, a te nyájadban vannak a legszebb bárányok, a te tőkédnek fakad a legédesebb szőlő, a legjobb fák a te gyümölcsösödben vannak, a legédesebb füge a te fáidon terem, a legszebb liliomok és olajfák a te kertedben lengenek, mily szép vagy édes Jézusom, — itt a fátyol

alatt, ez a néma szépség, — Te tudod, hogy nekem az isteni szépség szeretetét adtad s Te vagy a legszebb!»

Az adorációra szentelt óra végéhez közeledik, Prohászka püspök most majd itt halad el mellettem — erre van a kijárat, ahol térdelek — s ezt nekem ki kell bírnom! Beljebb húzódok a stallumpadokhoz, hogy helyet engedjek s elhatározom, hogy térdhajtását megfigyelem, hiszen nála ez is az adorációnak egy magaslatos aktusa. És íme most ott fenn, a bíborszínnel bevont püspöki trónuson az a szobor megmozdul, — tehát él! Lelép róla Istennek remekműve, Prohászka püspök „fejedelmi termetével s fejedelmi alázatával» (pr. Schütz), az oltár lépcsőjénél földreomlik, s mintha suttogná: «Jézus, Jézus, ne mondd, hogy nem volt itt senki, aki nem szeretett, aki nem énekelt, aki nem égett érted, nem gyúlt ki és nem gyujtogatott . . .» (S.) Most feláll, én pedig behajtom fejemet kezembe, miközben elhalad, tán inkább elsuhan mellettem Istennek anygala, csak a halkán betett üvegajtó jelzi távozását s itthagytott valamit, amit még a legméltóságosabb Oltáriszentség jelenlétében is megérez az ember. Nagysokára felemelem fejemet a kezemből, felnézek most én is az Eucharisziára, s feltör lelkemből a hála: Ó Istenem, köszönöm, hogy láthattam Ábrahámot a Moria hegyén, hogy szemlélhettem Melchizedek áldozatát, hogy Libanon cédrusa alatt nőhettem, hogy Sion ciprusának árnyékában megpihenhettem s hogy Jericho rózsája nekem is illatozott.

Ez a feledhetetlen élmény elevenült fel emlékemben a Prohászka-bazilikában. Mielőtt eljöttem onnét, megnéztem mégegyszer az Árpádház mozaikszentjeit, szép fehér márvány-oltárait, padjait, amelyeken réztáblák jelzik, hogy az ország legkülönbözőbb testületei ajándékozták a szeretett Apostolnak. «Ó Uram, a te anygalod, a te hatalmas szellemi teremtményed, akit erre küldtél s felszenteltél, s akit áhitattal telíteni s így liturgia szent menetébe, mint az égi örök Isten-tisztelet képviselőjét besoroztál, ennek kezéből vitesd fel oltárodra ezt a mi nagy áldozatunkat» (S.), hogy nekünk csak Prohászka-bazilikánk van ma már, de Prohászka püspökünk nincs többé!

Hoffer Ilona rk. hitoktató.

Krisztus közöttünk van!

A mai világban az emberek egy része nem igen törődik az Úristennel. Neki mégis éber gondja van reánk. Ő állandóan örködik fölöttünk. Sok ember minden vallásos dolog mellett teljesen érzéketlenül megy el, de még ennél is rosszabb, aki egyenesen valami csúfolódással próbál modern embernek bizonyulni. Amíg jól megy a soruk, addig eszükbe sem jut, hogy van egy magasabb Erő, aki pillanatok alatt lesujthat rájuk, elveheti minden kincsüket és semmivé, senkivé válnak. És amikor ez megtörtént káromolják az Istent és azzal a kérdéssel tépik a hajukat: «mit tettem én, hogy engem az Isten így ver?» Még felmerik tenni ezt a kérdést azok után, hogy éveken, sőt évtizedeken keresztül szentmisére nem mentek, gyónni, áldozni pedig méltóságukon alulinak találták. Ha már a tönk szélén állanak és látják, hogy a bajban mindenki elhagyta őket, akkor végre mégis csak Istenhez folyamodnak, ahhoz, aki azt mondta: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok és én megennyhítelek titeket.» Akkor ráeszmélnek arra, hogy Isten nélkül mégsem lehet élni. Boldogan odatérdelnek a gyóntatószékhez, az áldozató-korláthoz, zilált lelküknek megnyugvást és írt keresnek. De míg egy istentelen ember eddig eljut, nagyon sok mindenen kell keresztülmennie. Hiszen semmi sem megy máról holnapra, mégkevesebbé egy lélek átváltozása.

Eszméljük fel végre, hogy ez nem mehet így tovább, hogy cserbenhagyják

Azt, aki irántunk való végtelen szeretetéből egyetlen Fiát adta váltságul, hogy megmutassa, hogyan kell úgy élni, hogy Isten országában meglegyen örök lakásunk, ahol bért sohasem kell fizetni, és amit egyedül az igazi krisztusi élettel lehet kiérdemelni.

Eszméljünk, hogy Krisztus mennyit szenvedett értünk az Olajfák-hegyn, hogy vért izzadt, nem a félelemtől vagy annak tudatától, hogy meg kell halnia. Nem! Hiszen Ő annyira szeretett, hogy boldogan halt meg értünk; hanem azért, mert látta, hogy hiába ez a nagy áldozat, a világon még azután is lesznek olyanok, akikért hiabavaló volt a vérét ontania. Olyanok, akik e határtalan szeretet után is Őt gyűlölni, üldözni fogják, megvetik, sőt olyanok is, akik egyenesen megtagadják. Ne higyük, hogy Krisztus messze van tőlünk, mert felment a mennyekbe! Ő azt mondotta: «Én veletek maradok a világ végezetéig!» Itt van közöttünk, utcán, házban, hivatalban, szórakozásainkban, mindenben, de leginkább az Oltáriszentségben. Hiszen azért adta ezt a nagy Szentséget, mert annyira szeretett; nem elégette meg, hogy feláldozza magát értünk a keresztfán, hanem azt akarta, hogy ezt az örök áldozatot nap-nap után eszünkbe juttassa és megismételhesse a szentmise áldozatban. A templomban pedig állandóan vár mindenkit, hogy meghallgasson, segítsen. És ha a szentáldozásban egyesülünk Vele, teljesen belénk száll istenségével és emberségével. Azt mondotta: «Ha nem eszitek az Emberfiának testét és nem isszátok az Ő vérét, nem lesz élet tibennetek!» Tehát aki azt akarja, hogy élete legyen, igazi bensőséges élete, az ne elégedjék meg azzal, hogy csak a parancs szerinti húsvéti szentáldozást végezze el, hanem táplálkozzék minél gyakrabban az örök élet Kenyerével. Aki angyali életet akar élni, az táplálkozzék minél gyakrabban az Angyalok Kenyerével. A gyakori szentáldozásra szükségük van a gyengéknek, hogy megerősödjenek, az erőseknek, hogy el ne lanyhuljanak. Mindannyian örülünk, ha kedves vendégünk jön, rendbe tesszük otthonunkat. Hogyne tennénk rendbe szívünket, lelkünket, ha a legfőbb Vendég jön hozzánk, ha maga a Királyok Királya, az Üdvözítő száll szívünkbe. Tehát nincs Ő távol innen, nagyon is közel van, közelebb már nem is jöhetne, mint saját lelkünkbe.

Legyünk tehát olyanok, mintahogy Ő ezt kéri. Hiszen Ő csak szeretetet kér, hogy ez a világ teljesen megváltozzon. Kérjük a jó Istent azzal az imával, amire az Úr Jézus tanított: «Jöjjön el a Te országod!» és akkor már itt a földön megvalósul az, ami egykor reméljük mindannyiunknak közös hazája lesz.

Schuler Anna.

Gondolataim a Felséges előtt.

A becsületes és természetes előrejutást ősidők óta meg kell érdemelnie, illetve ki kell érdemelnie az előbbrejutónak. Hogy ez miért van így, talán nem is kell bővebben magyarázni. Az előbbrejutás JUTALOM, vagyis kiemelkedés az átlagból. Aki kiemelkedik, az jól látszódik, az jobban szem előtt van, tehát ehhez a kiváltsághoz rendkívüli Ok-ra van szükség, amit jobb érdemmel megszerezni!

* * *

Ha valaki úgy tudta leélni földi életét, hogy érdemeinek törvényes jutalmául a Szentháromság szerkezeti «alkatrészévé» válhatott, akkor minden mindennapi irigység és önzés ellenére is egészen rendkívüli érdemeket szerzett, sőt minden tulajdonképeni érdemet megszerzett!... Ezért kell nekünk a Szent Szűz szájalma!...

Anonymus.

A Katolikus Nagygyűléssel kapcsolatban október 2-án, szombaton reggel 9 órakor az Örökimádás-templomban engesztelő főpapi misét pontifikál dr. Serédi Jusztinián bíboros-herceggprímás úr. Evangélium után szentbeszédet mond dr. Gíglér Károly pápai kamarás, herceggprímási irodaigazgató úr. Ezután is kérjük az összes Oltáregyesületeket, hogy ezen a szentmisén minél több taggal képviseltesék magukat. Áldozásaikat lehetőleg itt végezzék, hogy a közös szentáldozás impozáns megnyilvánulása legyen az engesztelés szellemének. Október 3-án, vasárnap, este 1/6 órai kezdettel pedig rendkívüli szentóra-újtatosság lesz a nagygyűlési programmnak megfelelően.

Új Oltáregyesületek alakultak: a Budapest közelében lévő Nagykovácsi-út mentén létesült Tisza István-ligeten. Két csoportban 30 tag fog működni, akik naponta, havi beosztás szerint, állandó imádást végeznek az Eucharisztia előtt. — Dr. Bárány József Szatmár-czyházmegyei O. E. igazgató úr jelentése szerint új egyesület alakult Bárdházaán 26 taggal, Csomaközön 67 taggal, Mátészalkán 53 taggal. Új tagok belépését jelentette: Csicsér 5 tag, Nyírcsaholy 10 tag, Nagyszokond 15 tag felvételével. A Bpest Zuglói Oltáregyesület 50 új tag felvételét jelentette, mely a szép taglétszámú egyesület életképességét bizonyítja. Isten áldása legyen a buzgó apostolkodókon!

A Győr egyházmegyei oltáregyleti igazgató, Viola Mihály kanonok úr, 937 P-t küldött be Központunknak, mint az ottani oltáregyletek által egybegyűjtött tagsági díjakat. Áldozatkészségüket jutalmazza meg a szentségi Jézus!

A Központi Oltáregyesület bensőséges részvétellel vette tudomásul dr. Glattfelder Gyula érsek-püspök úr halálát. A boldog emlékü főpásztor fiatal éveiben szoros kapcsolatban volt a Központi Oltáregyesülettel és az Örökimádás-templommal. A templom építésének legfáradhatatlanabb apostola volt és avatott tollú szerkesztője az «Örökimádás»-nak. A budapesti gyászszertartáson Kiss István ügyv.-igazgató, a szegedi temetésen pedig dr. Tiefenthaler József Szent Imre kollégiumi igazgató, a főpásztor kedvelt munkatársa képviselte Központunkat. Lelkiüdvéért szeptember 13-án az Örökimádás-templomban mondottunk ünnepélyes gyászmisét. A szentségi Jézus legyen a megboldogult főpásztor jószágos jutalmazója. R. i. p.!

Új gyóntatószékünkre adakoztak: 50 P: egy szegény asszony; 15 P: dr. Kollár István; 10 P: O. E. tag, Vass Györgyné; 8 P: Istenes Erzsébet; 5 P: N. N., Puck Ilona, Molnár Mária, N. N., Szalainé; 3 P: özv. Bokor Sándorné, N. N.; 2 P: N. N., Varga József, Stein Margit, N. N., özv. Ács Ferencné; 1 P: Egy ápolónő, Körtvélyesi Vilmosné, Takács Rozália, Szilágyi Jánosné, N. N. **Összesen: 139 P. Összes gyűjtés eredménye: 2166.30 P.** (Hiányzik még: 933.70 P.) Buzgó adakozóinkon legyen az Úr Jézus áldása.

Oltáregyesületünk hivatalos lapja az «Örökimádás». Megjelenik minden hó 1-én. Előfizetési díja évi 2 P. Lehetőleg minden tagunk fizessen elő lapunkra. Ezzel is támogatjuk a mozgalmat. Külön lenyomatban jelenik meg havonta az Imaszándék, mely csak 2 fillérbe kerül. (Ez lapunk két utolsó oldala szokott lenni.) Szegényebb egyesületeink tagjai legalább erre fizessenek elő!

TELJES BÚCSÚK.

Október 1 (első péntek), okt. 4. (Asszisi Szent Ferenc), okt. 7. (első csütörtök), okt. 15. (Szent Terézia), havi imádási óra napján, egy szabadon választott napon. (Gyónás, áldozás, ima a Szentséges Atya szándékára.)

GÍMASZÁNDÉKUNK

Hiszem a bűnöknek bocsánatát.

Hiszekegyünk egyik legvigasztalóbb tanítása a bűnök bocsánatának a meghirdetése. A gyakran megbotló ember éppen itt találkozik az irgalmas Istennel. Az Egyházon keresztül két módon lehetséges a bűnök bocsánata: a keresztség útján és a bűnbánat szentsége által. A keresztség az eredeti büntől és — amennyiben a keresztséget valaki későbbben vette fel — a keresztség előtt elkövetett bűnöktől tisztítja meg az embert. A bűnbánat szentsége pedig a keresztség után elkövetett bűnöktől szabadít meg a gyóntató pap feloldozása által.

Mindkét mód gyönyörű képet nyújt az Isten jóságáról. Isten ugyanis üdvözíteni akarja az embert. Ismeri is az embernek a büntől való szabadulási vágyát. Mert bármilyen furcsának tűnjék is a megállapítás, tény az, hogy az ember szabadulni kíván a büntől. Még a legmegrögzöttebb bűnös is bizonyos percekben szabadulni akar a büntől! Hiszen a lélek vágyódik Isten után. Bármekkora bűnáradat is nyomja a lelket, a lélek időnkint valósággal sír az Isten felé való vágyakozásban. Nem akarta Isten, hogy az ember élete végéig hurcolja bűneinek a súlyát. Alkalmat adott arra, hogy letehessük vétkeink terhet szabadon, boldogan mehessünk az örök élet felé.

Krisztus Úrunk azonban az Egyházat jelölte meg a bűnbocsátás fórumául. Megtehetette volna, hogy a bűnös ember közvetlenül is megkaphassa Istentől a bűnbocsánatot. De nem úgy akarta. A bűnbocsánatot emberek által akarja gyakorolni. Ezzel alázatosságra indítja az embert. Mert a bűn lázadás, önteltség gyümölcse. Orvosszere a megalázás lehet. Embernek megvallani a bűneinket nehezebb dolog, mintha közvetlenül Istennek számolnánk be. Sok ember éppen ezt nem érti meg és ezért fél a gyónástól, mert halandó ember előtt kell beszámolnia. De ez a körülmény nagyon jó nevelőhatással is van az emberre. Ugyanis éppen az ember előtt való beszámolás a büntől való tartózkodásra sarka l. Mígha közvetlenül a láthatatlan Istennek gyónnánk, az átlagemberek nagyon könnyedén vennék a bűn elkövetését. Azonban az egyház fontos és megisztelő szerepét is ki akarta hangsúlyozni az Isten. Be akarta vonni ebbe a legfontosabb ténykedésbe az Egyházat, az Ő titkainak hordozóját, hűséges sáfárját. Ezzel viszont magasztossá is tette a bűnvallást. Érthető, hogy a helyesen gondolkozó hívősereg mindig nagyra értékelte a szentgyónást. Vigasztaló az is, hogy sok katolikus hívő, aki életében talán hosszabb ideig távol állott a tevékeny hitelettől, halálos ágyánál, vagy kritikus fordulópontokon a gyónásban találja meg lelkének elvesztett egyensúlyát. Sokat tudnának erről beszélni a kórházak betegágyai és a templomok gyóntatószékei. Nekünk oltáregyletieknek különösen sokat jelent a Hiszekegy fenti ágazata. Jeienti az Oltáriszentséghez vezető utunkon azt a lépcsőt, amelyen át eljuthatunk az áldoztató asztal magasságához. Elsősorban nekünk kell nagyra becsülnünk a szentgyónást, a lélektisztogatás eme csodálatos eszközét. De apostolkodnunk is kell, hogy minden hívő testvérünk újra megismerje és megszeresse a szentgyónást. Ez legyen az Istentől felénk nyújtott mentőfonál, amely kiemeli a bűn áradatából a halhatatlan lelkeket.

K. I.

(Egyházhatalósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.